

Consells per comprar un ordinador portàtil

Si només s'ha de fer servir per escriure, no cal que tingui una gran memòria

—Xavier Giró—

El mercat dels ordinadors fuig sempre endavant. Cada dia apareixen noves màquines capaces de fer més coses per un preu més reduït. L'únic sector d'aquest mercat que semblava resistir aquesta voràgine era el dels portàtils. No perquè no augmentessin les prestacions, cosa que sí que passava, sinó perquè els preus s'han resistit a baixar fins fa poc.

Ara els ordinadors que seveixen per anar amunt i avall semblen molt més a l'abast, i per això mateix és encara més fàcil llançar-se a comprar-ne un i, fatalment, equivoocar-se. És doncs convenient tenir presents algunes consideracions a l'hora de fer negocis d'aquesta mena.

Capacitat: Si ja es disposa d'un ordinador de taula, el portàtil no necessita ser d'una gran capacitat d'emmagatzematge. Si es vol fer servir programes basats en Windows cal molta capacitat, però amb 20 megas n'hi ha més que suficient. Si només se'l vol fer servir per escriure, amb molt menys n'hi ha prou. Hi ha algun model al mercat que no disposa de disc dur i que quan va aparèixer era car, però que ara, de segona mà, pot resultar molt bé de preu. Si té dues megas de memòria expandida és suficient per fer córrer, per exemple, WordPerfect 5.1.

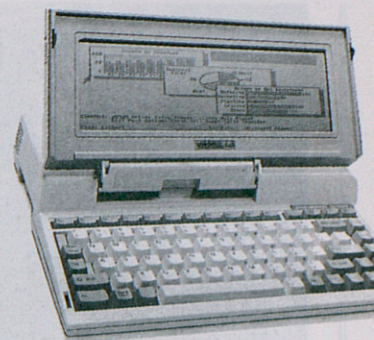
Rapidesa: Els primers portàtils avançats ja feien servir un processador força eficient, el 8086, i normalment amb això n'hi ha prou. Ara bé, si els programes que usem són d'entorns gràfics (Windows) és millor que el processador sigui més ràpid, 80286 o 80386, en cas contrari el ritme és de tortuga. És clar que com més ràpid és el

xip en qüestió, més car resulta. Si no es tracta de treballar sempre amb el portàtil, sinó que és un ordinador complementari del de taula, no cal demanar-li grans velocitats.

Visió: Hi ha portàtils que no es mereixen l'electricitat que gasten. Les pantalles estan tan poc evolucionades i costa tant distingir les lletres, que arriben a fer malbé la vista. Hi ha models, afortunadament ja antics, que són immirables. Això no obstant, alguns dels models recents, tant de monocroms com de color, són també nefastos. És recomanable, doncs, que la pantalla sigui com a mínim LCD i retro-il·luminada. Algunes d'aquesta mena i amb definició CGA ja són prou bones per treballar bé i no deixar-hi els ulls. El preu comença a pujar quan passen a definició VGA. Pel que fa a les pantalles de color per a portàtils, només hi ha una marca que ha fet un producte digne d'admiració: el problema és que el preu ha pujat fins al voltant del milió de pessetes. Pes i autonomia: S'ha de tenir en compte que es busca un portàtil i no un arrossegable. Alguns pesen realment massa. També pot ser pertinent tenir en compte quantes hores es preveu que es voldrà treballar amb el portàtil sense estar a la vora d'una presa de corrent, perquè n'hi ha que, sent portàtils, no disposen de bateries, uns altres que tenen una autonomia de només dues hores i uns tercers que van sense corrent fins a vuit hores. En aquest àmbit el preu també reflecteix l'opció.

Garantia: Sempre és recomanable que s'adquireixi material amb garantia. En el cas dels portàtils ho és una mica més. Que es pugui dur amunt i avall no vol dir que es pugui tractar a puntades de peu. Els capçals —per entendre'ns— de la boca on es col·loca el disquet —per cert, malament si no té boca— poden descentrar-se amb un cop de mala fortuna. Llavors, què s'ha de fer? Primer, tractar dolçament la màquina i, segon, si hi ha mala sort, recórrer a la garantia per canviar la peça, un cop desgraciada.

En el moment d'escriure aquest text es pot assegurar que per unes 130.000 pessetes hi ha portàtils més que dignes. ●

— La qualitat de la pantalla és quelcom fonamental, si no s'hi vol perdre la vista —